

ת"פ 6659/02/16 - מדינת ישראל נגד אחמד נירוך

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דניאל טפרברג

ת"פ 6659-02-16 מדינת ישראל נ' נירוך(עציר)

המאשימה	בפני כב' השופט דניאל טפרברג
נגד	מדינת ישראל
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד סאמי חוראני
	אחמד נירוך (עציר)
	ע"י ב"כ עו"ד מחמוד רבאח

גזר דין

כנגד הנאשם הוגש ביום 3.2.2016 כתב אישום בגין שוד - עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק). ביום 30.10.16 הודה הנאשם והורשע בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, והודה בביצוע העבירה האמורה. הצדדים לא הגיעו להסכמה לעניין העונש.

נסיבות כתב האישום:

על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד לא ידוע, קשר הנאשם עם מוחמד ג'רדאת (להלן: "מוחמד") ואדם נוסף, (להלן: "האדם הנוסף") קשר לשדוד רכב. ביום 30.12.15 נסעה ח' (להלן: "המתלוננת"), ברכבה מסוג ניסאן ג'וק (להלן: הרכב) על כביש 436, מכיוון שכונת רמות בירושלים לכיוון הר שמואל. בעקבותיה, נסע הנאשם עם מוחמד והאדם הנוסף ברכב מסוג סיאט לאון (להלן "רכב הסיאט"). במהלך הנסיעה פגע רכב הסיאט קלות באחורי הרכב, על מנת לביים תאונת דרכים ולהביא לכך שהמתלוננת תעצור בצד הדרך.

ואכן, המתלוננת עצרה את הרכב בשולי הכביש, הנאשם ירד מרכבו וניגש לרכבה של המתלוננת, שפנתה אליו בדברים ושאלה לשלומה. הנאשם פתח את דלת הנהג של הרכב, ומשך את המתלוננת בשערותיה על מנת להוציאה מן הרכב. משלא עלה הדבר בידו, תפס הנאשם את ידה של המתלוננת, משך אותה בכוח אל מחוץ לרכב, והמתלוננת נפלה אל הכביש. הנאשם התיישב במושב הנהג של הרכב והחל בנסיעה מהמקום. המתלוננת נאחזה ברכב, וכתוצאה מנסיעתו נגררה על הכביש מספר מטרים. משהבחין בכך הנאשם, בעט במתלוננת, הפילה ארצה, ונמלט עם הרכב בנסיעה ואחריו נמלטו גם מוחמד והאדם הנוסף ברכב אחר בעקבות הג'יפ. למתלוננת נגרמו שפשופים בבטן בראש ובפנים, כן נגרמה למתלוננת מטומה תת עורית פריאטלית, היא אושפזה בבית חולים, וסבלה מטרומה נפשית.

ברכבה של המתלוננת היו תעודת הזהות של המתלוננת, ארנק, שני כרטיסי אשראי, פלאפון חכם, אייפד, 2,000 דולר

ו-4,700 ₪ במזומן, ופנקס שיקים (להלן: "החפצים") כל אלה, נגנבו על ידי הנאשם יחד עם הרכב.

תסקיר קצין המבחן בעניינו של הנאשם

ביום 27.12.16 הוגש תסקיר קצין מבחן בעניינו של הנאשם. מהתסקיר עולה כי הנאשם, רווק בן 22, הבכור במשפחה בת חמישה ילדים, עבד בשיפוצים טרם מעצרו והתגורר בבית הוריו בכפר עקב במזרח ירושלים. הנאשם אשר היה משולב במסגרת לימודים רגילה ונשר לאחר חמש שנות לימוד, תיאר קשיי למידה ומצב כלכלי קשה בבית. על פי האמור בתסקיר, הנאשם החל לעבוד בגיל 13, ובהיותו הבן הבכור, נפל עול פרנסת המשפחה על כתפיו. אבי הנאשם היה מכור לסמים, ולא היה מעורב בחינוכו.

בתסקיר צויין, כי הנאשם נעדר עבר פלילי, לאחר הודאתו בעובדות כתב האישום, הביע צער וחרטה על ביצועם. הנאשם התקשה להסביר את המניעים לביצוע העבירה, לדבריו היה תחת השפעת אלכוהול אך מודע למעשיו. הנאשם טען, כי לו ולחבריו לא היה יעד או תכנית מסוימת לגניבה, והם שוטטו בשכונות ירושלים עד שפגשו באקראי את המתלוננת והחליטו לשדוד אותה, אך ציין כי לא התנהג כלפיה המתלוננת באלימות.

הנאשם, עצור מזה שנה, תיאר את חווית המעצר כחוויה קשה, וסיפר כי במהלך מעצרו, עבד בעבודות שונות בכלא הדירים, והשתתף בסדנא לשליטה בכעסים. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם בעל יכולות קוגניטיביות ויכולות וורבליות תקינות. עוד צויין בתסקיר, כי הנאשם גדל בסביבה חברתית ומשפחתית שאופיינה במצוקה כלכלית, ובהצטרף התפקיד האחראי שלקח במסגרת המשפחתית, יצר הדבר אצל הנאשם תחושת חוסר אונים ובדידות.

בתסקיר פורט, כי במהלך השיחה עם שירות המבחן, היה הנאשם עסוק בהצגת תדמית חיובית, תוך שצמצם את חלקו בביצוע העבירה, השליך אחריות לגורמים אחרים כאשר התמקדותו העיקרית הייתה בהשלכות האפשריות של ענישה מוחשית על בני משפחתו. להערכת שירות המבחן, עקב דאגתו כאמור, מתקשה הנאשם לבחון את דפוסי התנהגותו המכשילים ומתקשה לערוך התבוננות פנימית ביקורתית.

כמו כן התרשמות כפי שעולה מהתסקיר היא, כי עסקין בנאשם שאינו בשל התנהגותית המושפע מסביבתו ואשר אינו יודע להציב גבולות לסובביו. הנאשם פועל ללא מחשבה מעמיקה על מעשיו והשלכותיהם.

קצינת המבחן ציינה, כי התרשמה שההליך המשפטי המתנהל נגד הנאשם מהווה גורם מרתיע עבורו, ומציב גבולות להישנות התנהגות פורצת חוק בעתיד. עוד התרשמה, כי הנאשם בעל שאיפות לתפקוד נורמטיבי.

סוף דבר, המליצה קצינת המבחן כי בענישה ייקח בית המשפט בחשבון את תקופת מעצרו, וכי שהות ממושכת עלולה להביא להפנמת נורמות עברייניות. כמו כן המליצה קצינת המבחן, כי תיבחן אפשרות שילובו של הנאשם בהליך טיפולי.

טיעוני המאשימה לעונש

ביום 8.1.2017 טענו הצדדים לעונש. טרם טיעוני המאשימה, ביקשה המתלוננת לשאת דברים בהתאם לסעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה תשס"א- 2001 ולפי סעיף 187 לחוק סדר הדין הפלילי התשמ"ד- 1984. המתלוננת תיארה את הנזקים שנגרמו לה בעקבות האירוע, וציינה שפנקס השיקים שנלקח ממנה במהלך השוד, נמסר לגורמים שונים שזייפו את חתימתה. הדבר הוביל לכך שגורמים שונים יצרו עם המתלוננת קשר לצורך גביית השיקים, דבר אשר גרם למתלוננת עוגמת נפש רבה. בעקבות האירוע, לא עבדה המתלוננת תקופה ארוכה ועברה דירה למקום מגורים מאובטח ויקר יותר, עקב כך נגרמו לה נזקים כלכליים. המתלוננת ציינה שחברת הביטוח פיצתה אותה בסכום הנמוך משווי הרכב. כן ציינה המתלוננת, שבעקבות האירוע היא בחרדות, נוטלת כדורים ומטופלת בשל הטראומה בעלות מוערכת של 5,000 ₪.

בטיעוניה לעונש ציינה ב"כ המאשימה, כי מדובר במעשה שוד חבורה אשר תוכנן מראש. באירוע נעשה שימוש באלמות כנגד אישה, אותה הותירו פצועה על הכביש בחושך, ולמתלוננת נגרם נזק כלכלי ונפשי רב. לעניין הערכים שנפגעו ציינה ב"כ המאשימה, את הביטחון, החירות ושלוש גופו של האחר, וכן את הפגיעה בקניין. המאשימה הדגישה שמדובר בנסיבות קשות, בהן שלושה גברים מבצעים שוד כנגד אישה לבדה בחושך. חלקו של הנאשם באירוע הוא חלק מרכזי, הוא היחיד שהשתמש באלמות, וגם מי שבפועל נסע מהמקום עם הרכב.

לעניין הענישה הנוהגת, ציינה המאשימה כי ככלל מדובר בעבירה שהעונש בגינה הוא עונש של מס' שנות מאסר בפועל. המאשימה הפנתה לע"פ 4100/08 ו-לת.פ 5265/12, שם נפסק כי שוד אלים בחבורה המלווה בפגיעה של הקורבן מחייב עונש מחמיר. המאשימה הפנתה גם לת"פ 16139-01-13, שם נקבע מתחם עונש של 5-8 שנות מאסר בגין שוד מזוין של נהג מונית. בע"פ 1885/07, הורשע נאשם בשוד בחבורה ובשהייה בלתי חוקית, ונדון לחמש שנות מאסר. בע"פ 2223/11, נדחה ערעורו של מי שהורשע בעבירת שוד מזוין ואיומים של נהג מונית עמו נסע. המאשימה הפנתה גם לע"פ 2775/12, שוד של נהג מונית עם עבירות נלוות של הברחת סמים, שם נקבע עונש של 66 חודשי מאסר, בע"פ 2650/12 שוד ונהיגה ללא רישיון מעשה פזיזות נגזר לשבע שנות מאסר ובערעור ירד לשש שנות מאסר. עוד הפנתה ב"כ המאשימה, לע"פ 1885/07, מקרה של שוד בחבורה על ידי שב"ח נגזר ל-5 שנות מאסר ולע"פ 2223/11 שוד מונית ואיומים, בו גזר הדין היה, 50 חודשי מאסר בפועל.

המאשימה ציינה לקולא את הודאתו של הנאשם, את העובדה שחסך זמן שיפוטי ואת היותו צעיר בן 22 ללא עבר פלילי. לחומרה, ציינה המאשימה שהנאשם לא לקח אחריות מלאה על האירוע, וכן שלא היה מניע כלכלי לביצוע העבירה. לבסוף, עתרה המאשימה להעמיד את הנאשם ברף התחתון של הענישה אך לא בקצהו ובקשה לגזור עליו 6 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, ופיצוי בסך 70,000 ₪ למתלוננת.

טיעוני הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם ציין שמדובר בבחור צעיר ללא עבר פלילי, על כל המשתמע מכך. ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 7781/12 שם

ציין כבוד השופט ס' ג'ובראן כי: "עצם הקביעה בדבר חובת עריכת תסקיר מבחן ל'בגיר צעיר' בין הגילאים 18-21, למעשה מכירה במתן חשיבות לשיקולי שיקום בגזירת עונשו של 'בגיר צעיר' עד לגיל 21" (שם, פסקה 50 לפסק הדין). מחקרים מכירים בכך שבעשורים האחרונים ניכרת התארכות של תקופת גיל ההתבגרות, ועניין זה בהכרח יש בו כדי להשליך על ענישת הנאשם.

הנאשם נמצא בתנאי מעצר כמעט שנה, הפסיקה מדברת על כך כי לתנאים אלה, השלכות פסיכולוגיות קשות על "בגירים צעירים". ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 8480/12, שם נקבע כי שיקולי השיקום מקבלים משנה תוקף כאשר גילו של הנאשם צעיר וחיייו פרושים לפניו. עוד הוסיף ב"כ הנאשם, כי כיום לאחר תיקון 113 לחוק העונשין ולאור סעיף 40ד(א) לחוק העונשין, שיקום הנאשם הינו אינטרס חברתי ובית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם כשישקולי שיקום עומדים לפניו. גם בתסקיר שירות המבחן מצוין כי שהות ממושכת בכלא עלולה להוביל להפגמת נורמות עברייניות.

ב"כ הנאשם ציין, כי הנאשם אינו מקל ראש במעשים בהם הורשע ובהודאתו בכתב האישום המתוקן נטל אחריות על מה שעשה ומבקש להשתקם. בנוסף, השתלב בכלא כאסיר עבודה וכעובד במטבח בבית הסוהר, הנאשם אף משתתף בסדנא של שליטה בכעסים.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנה ב"כ הנאשם לת.פ 33842-02-14, שם הוטלו 12 חודשי מאסר על נאשם ששדד ביחד עם אחר עובר אורח בלילה תוך שימוש באלימות. עוד הפנה ב"כ הנאשם לת"פ 21372-08-15, שם גזר כב' השופט א' כהן 16 חודשי מאסר על נאשם שהורשע בשוד של בחורה צעירה עם אדם נוסף, כאשר אף שם ננקטה אלימות במהלך השוד, כנגד הבחורה. ב"כ הנאשם הפנה גם לת"פ 54660-02-15, שם הורשע נאשם בעבירת שוד מתוחכם בחבורה של מתלונן בו פגש, הכה אותו, וגנב את כספו ואת רכבו. ב"כ הנאשם ציין גם את ע"פ 2849/13, בו נדחה ערעורה של המדינה על עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות לנאשם שהורשע בשלוש עבירות בשני אישומים נפרדים עבירה של שוד, פציעה בנסיבות מחמירות ובשידול להטרדת עד.

בהתייחסו לפסיקה שהגישה המאשימה, טען שאין מדובר במקרים דומים שכן בפסיקה אליה הפנתה המאשימה, דובר במקרי שוד בנסיבות חמורות יותר בהם דובר בנאשמים עם עבר פלילי תוך שימוש בנשק קר.

לבסוף טען ב"כ הנאשם כי הפסיקה אשר הגיש, תומכת לשיטתו בכך שמתחם העונש הראוי בעניינו של הנאשם הוא בין 12 ל-16 חודשי מאסר בפועל, ועתר להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם. עוד ביקש ב"כ הנאשם כי לאור מצבו הכלכלי של הנאשם ומשפחתו, ככל ויפסוק בית המשפט פיצוי כספי למתלוננת, יידחה מועד התשלום עד לאחר שישוחרר הנאשם ממאסרו.

אחרון פנה הנאשם בדברים לבית המשפט ולמתלוננת: " מתנצל על העבירה שעשיתי, אני שמח שנפגעת העבירה נמצאת ואני מתנצל בפניה". (פונה לנפגעת) "אני יודע שטעיתי ואת גם יודעת שטעיתי, אני לא יחזור על דבר זה. אני נקטתי באלימות ואני מודה בזה, אני פגעתי באנשים חפים מפשע, אני מודה שעשיתי דבר בעייתי ומצטער על זה, לא

יעשה את זה יותר. טעיתי. אני מסתכל על אימי וקשה לי, כאשר אני רואה את אמא שלי אני נזכר במתלוננת. אני לא כועס שהיא תובעת אותי, גם כועס על עצמי שעשיתי את זה. טעיתי וסליחה".

דין והכרעה:

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, כך, על פי סעיף 40ב יש לחתור "לקיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". לשם כך, על בית המשפט לקבוע 'מתחם עונש הולם', המבוסס על: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העברה; (2) מידת הפגיעה בערך החברתי; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; (4) נסיבות הקשורות בביצוע העברה [סעיף 40ג לחוק העונשין].

הערך החברתי:

בביצוע שוד בנסיבות מחמירות, נפגעים שני ערכים חברתיים זה לצד זה, האחד זכות האדם לבריאותו ולשלמות גופו, והשני זכות האדם לשמירה על קניינו, זכויות אשר הוכרו כזכות יסוד על פי חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. גם המחוקק אמר את דברו בקבעו ענישה חמורה של 20 שנות מאסר כעונש מרבי, לצד עבירה של פגיעה בקניינו של אדם תוך פגיעה בשלמות גופו.

במקרה דנן, הפגיעה בערכים אלה קשה ומשמעותית, שכן מעשה הנאשם לא נעשה באקראי, אלא לאחר תכנון מוקדם, בחבורה, כלפי אישה, תוך ביום תאונה לצורך לכידתה של המתלוננת בשעת ערב ושימוש באלימות.

במעשה, פגע הנאשם לא רק בביטחונה האישי של המתלוננת, אלא בביטחונו של הציבור בכלל ובטחון הנשים בפרט, שכן הם הופכים את המרחב הציבורי לסביבה מאיימת ופוגעים בסדר הציבורי.

יפים בעניין זה דבריה של כבוד השופטת, דפנה ברק ארז בע"פ 6862/13 חג'אזי נ' מדינת ישראל (מיום 7.7.14):

"עבירות של שוד על דרך תקיפה ברחוב פוגעות לא רק בקורבן, אלא בתחושת הביטחון האזרחית הכללית. אחת הציפיות הראשונות של אנשים היוצאים מביתם לרחובות העיר היא היכולת להתנהל בביטחון וללא כל אימה, ולא כל שכן בסביבה היומיומית והמוכרת".

הנה כי כן, גם בענייננו, מתארת המתלוננת בהצהרתה, כי חייה השתנו לאחר אירוע השוד. היא שינתה מגוריה למקום מגורים מאובטח יותר, לא עבדה תקופה ארוכה מפני שחששה לחזור הביתה לבד בשעות ערב, והחלה טיפול בכדורים וטיפול בהתקפי חרדה בעקבות הטראומה שחוותה.

בית המשפט העליון הדגיש לא אחת, את הצורך בענישה מרתיעה של אלו המנצלים בבריונות את יתרונם הפיזי אל מול מי שנתפס על ידם כקורבן זמין ונוח.

בעניין זה ראו עוד בע"פ 8660/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה ט' מפי כבוד השופט א' רובינשטיין:

"התנפלות על אישה בשעת ערב ברחובה של עיר, הפלתה האלימה כמתואר ושוד כספה - ישווה כל אחד מאתנו בנפשו אישה הקרובה לו במצב זה וייתן לבו לזעקתה - מצדיקים ענישה של ממש מאחורי סורג וברזל"

בנוסף, כתוצאה מגניבת השיקים, נאלצה המתלוננת להתמודד לאורך זמן עם ניסיונות לגבות ממנה כספים שלא כדין, ואף סבלה מטראומה נפשית כתוצאה מהאירוע.

מדיניות הענישה הנוהגת:

במסגרת הטיעונים לעונש, הציגו הצדדים פסיקה התומכת לשיטתם במתחם העונש ההולם. אין חולק כי העבירה בה הורשע הנאשם חמורה, והעונש הקבוע בצידה קשה, עם זאת, קיים טווח רחב של ענישה בעבירת השוד, בהתאם לנסיבותיו הספציפיות של כל מקרה ומקרה.

בעניין זה נקבע בע"פ 5881/14 ביארי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.7.15):

"בעבירות השוד, בין אם מדובר בשוד לפי סעיף 402(א), ובין אם בשוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, קיים מנעד רחב של עונשים, בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה ולנסיבותיו האישיות המיוחדות של הנאשם. עם זאת המגמה המסתמנת בפסיקה הינה החמרה בענישה, מתוך מתן משקל הבכורה לשיקולי הגמול וההרתעה, כאשר לנסיבותיו של העבריין יינתן משקל מופחת יחסית". (שם, פסקה 13).

ראו עוד דבריו של כב' השופט א' רובינשטיין בע"פ 7908/09 חסן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), בקבעו כי:

"עבירות שוד דינן מאסר בפועל, והטעמים לכך ברורים - הצורך בהרתעה ובגמול, לרבות בהרחקת העבריין מן החברה לתקופה מתאימה; ויש מן השודדים הנענשים בשנות מאסר ארוכות. מובן כי לנסיבות האישיות משקל בגזירת הדין, ובהן גיל צעיר, עבר נקי, חרטה והודיה (ע"פ 3219/09 חביבי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]) - אך מנגד, יש מקום ליתן משקל גם לנסיבות העבירה. לא אכחד - הפסיקה בכגון דא מגוונת, ויש מקרים שבהם נגזרו עונשים קלים מאשר בענייננו (כולל בפרשת חביבי הנזכרת); ואולם, בלבי חשש שמא אין אנו מחמירים די הצורך בעבירות כגון דא, מקום שהחומרה ניכרת במיוחד" (שם, בעמוד 12).

אוסף ואפנה לע"פ 1885/07 נאסף נ' מדינת ישראל, שם נדחה ערעור נאשם שהורשע בשוד אלים של נהג מונית, ונדון לחמש שנות מאסר בפועל ושנתיים מאסר על תנאי. יצוין כי במקרה זה הורשע הנאשם גם בעבירת שהייה בלתי חוקית. בע"פ 2223/11 טברי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 25.4.12), הורשע המערער בעבירות שוד מזוין של נהג מונית, איומים והשמדת ראיה, והושתו עליו 50 חודשי מאסר בפועל. בע"פ 2605/12 אלמחטב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 5.3.13), הורשע המערער בעבירות של שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק, מעשי פזיזות ורשלנות, ונהיגה ללא רישיון. בית-המשפט העליון הקל בעונשו של המערער והשית עליו עונש של 6 שנות מאסר בפועל, חלף 7 שנות מאסר בפועל שהשיתה עליו הערכאה הדיונית.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מענישה מקילה יותר במקרים דומים לענייננו, כפי שהובאו ע"י ב"כ הנאשם בטיעונו לעונש (ת"פ 21372-08-15 מדינת ישראל נ' עבידאת - 16 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 54660-02-15 מדינת ישראל נ' פלוני - 15 חודשי מאסר בפועל; וכן ע"פ 779-15 פלוני נ' מדינת ישראל - 6 חודשי מאסר בפועל - אם כי שם היה מדובר במקרה יוצא דופן של הצלחת שיקום הנאשם, ראו פסקה 1 לפסה"ד).

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

הנאשם פעל בחבורה תוך אלימות כלפי המתלוננת, בשעת ערב ומתוך תכנון מוקדם לבצע את אשר ביצע. אני מתקשה לקבל את טענת הנאשם כי "שוטט עם חבריו בשכונות ירושלים, עד שנתקלו באקראי במתלוננת והחליטו לשדוד אותה". נסיבות המעשה בענייננו, מלמדות על תכנון מוקדם של הנאשם וחבריו לביצוע המעשה.

באשר לנזק שנגרם ושהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, אין מחלוקת שלמתלוננת נגרמו פגיעות גופניות, נפשיות, ונזק כספי כמובא לעיל.

בכל הנוגע לשיקולים לקולא, תיזקף במידת מה לזכות הנאשם עובדת היותו "בגיר צעיר", היעדר העבר הפלילי והודאתו בעבירה, אם כי לעניין זה יש להסתייג שכן כעולה מהתסקיר הנאשם לא לקח אחריות מלאה ולא מבין לחלוטין את השלכות מעשיו וכעולה מהתסקיר הנאשם אף טען בתחילה כי לא נהג כלפי המתלוננת באלימות.

אציין כי מדברי הנאשם ומתסקיר שירות המבחן, נראה, כי הסיבה שהביאה את הנאשם לביצוע העבירה היא חוסר יכולת להציב לעצמו גבולות והשפעה סביבתית, הנאשם אף טען בשיחה עם שירות המבחן כי על אף שהיה שרוי במצוקה כלכלית לא היה זקוק לכסף.

תוך אבחון מהפסיקה אשר הגישה המאשימה, הרי שבחלק מהמקרים שהציגה המאשימה דובר על נסיבות חמורות יותר של עבירת השוד, למשל, תוך שימוש בנשק קר או בנאשמים בעלי עבר פלילי עשיר. באבחון מהפסיקה אשר הוגשה ע"י ב"כ הנאשם, הרי שמדובר במקרים בהן יש נסיבות מיוחדות לקולא. כך למשל בפסקי הדין אותם הגיש ב"כ הנאשם, דובר על נאשם אשר בית המשפט קבע כי ניתן תסקיר בעניינו, אשר באופן משמעותי מדבר על אפשרות שיקום יוצאת דופן. עוד הוגש פסק דין, בהן נסיבותיו האישיות של הנאשם אשר עבר פגיעות מיניות במשך שנים, מהוות שיקול להקלה בעונשו. דוגמא נוספת לאבחנה בענייננו, היא מקרה בו דובר על שוד ספונטני ולא מתוכנן שלא כמו במקרה דנן.

מתחם הענישה הראוי:

שקלול הנסיבות המפורטות לעיל, הערכים המוגנים והפגיעה בהם, בצירוף מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הובילו אותי לכלל מסקנה כי מתחם הענישה הראוי לאירוע בנסיבותיו, נע בין 30 חודשי מאסר ל-50 חודשי מאסר בפועל.

נסיבות המצדיקות חריגה ממתחם הענישה:

כידוע, לפי סעיף 40ד(א) לחוק בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם שקבע, אם מצא שהנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם. לאור נסיבות המקרה, התסקיר שניתן בעניינו של הנאשם, ובאיזון בין האינטרס הציבורי לבין נסיבותיו הספציפיות של הנאשם, מצאתי בענייננו כי מתקיימות נסיבות המצדיקות כי ייגזר עונשו בתחתית המתחם.

בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (ס' 40א לחוק העונשין):

בבחינת נסיבות אלה יש להידרש לעובדה שמדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, ששיתף פעולה והגיע להסדר טיעון, במסגרתו הודה בכתב אישום מתוקן וחסך זמן שיפוטי יקר. הנאשם נטל אחריות מסוימת בכך שהודה במסגרת הסדר הטיעון, והתנצל כלפי המתלוננת במסגרת זכות המילה האחרונה, עם זאת כעולה מהתסקיר שניתן בעניינו, לא הפנים לחלוטין את משמעות מעשיו. הנאשם עצור קרוב לשנה, ובמהלך תקופת מעצרו השתלב כאסיר עבודה, ולא נרשמו בעניינו בעיות משמעות. גם עובדת היותו של הנאשם 'בגיר צעיר' בעת ביצוע העבירה, משליכה על נתינת משנה תוקף לשיקולי השיקום. עם זאת יש לציין, כי הנאשם מצוי ברף העליון של קבוצת "הבגירים- צעירים"- בן 21 בעת ביצוע העבירה, ויש בכך לשחוק במידת מה את נתינת הבכורה לשיקול השיקומי.

גזירת העונש:

לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

32 חודשי מאסר בפועל, בקיזוז ימי מעצרו (הנאשם עצור מיום 21.1.16).

24 חודשי מאסר על תנאי, ואולם הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו, עבירת שוד.

פיצוי בסך 20,000 ₪ למתלוננת. הפיצוי ישולם ב-20 תשלומים חודשיים, החל מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. הסכום יופקד בקופת בית המשפט ויועבר למתלוננת לפי פרטים שתמסור התביעה.

ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

המזכירות תמציא העתק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, ה' בשבט תשמ"ז 1.2.17 בנוכחות הצדדים.